

den hoofdredacteur, doch twijfel of daaraan gevolg zal worden gegeven. De discussies over dergelijke gevoelsvraagstukken zijn in den regel onvruchtbaar en geven aanleiding tot animositeit; zoowel de voor- als de tegenstanders zijn zoozeer overtuigd van hun goed recht, dat brengen tot een andere meening bijna onmogelijk is. Het eenige, waarmede men misschien nog invloed kan u toefenen, zijn feiten. Ik heb mij nu om een overzicht der weigering te verkrijgen, gewend tot de geneeskundige adviseurs der levensverzekeringsmaatschappijen met de vraag, hoeveel malen het weigeren van de opgave der doodsoorzaak voorkwam. Uit de ingekomen antwoorden blijkt, dat ruim berekend, hoogstens $\frac{1}{5}$ der verklaringen van overlijden worden ingezonden zonder doodsoorzaak. Deze opgaaf versterkt mij in mijn meening, dat men de geneeskundigen in deze zaak moet vrij laten.

Waar toch $\frac{4}{5}$ der geneeskundigen *geen* bezwaar maakt om de doodsoorzaak op te geven, en misschien gemoedsbezwaren heeft om dit niet te doen, daar dan naar hun meening de ontwikkeling der levensverzekering wordt tegengegaan, daar strijdt het toch tegen alle billijkheid om hun dat te verbieden, omdat $\frac{1}{5}$ wel gemoedsbezwaren tegen die opgave heeft. En toch wil de heer LEYDESORFF dit; hij wil dat de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst als haar meening uitspreke, dat aan levensverzekeringsmaatschappijen geen opgave van doodsoorzaak *mag* worden verstrekt. Juist door het vrijlaten zullen de bezwaren van allen geëerbiedigd worden en niet alleen die van een kleine minderheid.

Wanneer er door levensverzekeringsmaatschappijen geneeskundigen op ongeoorloofde wijze worden tegengewerkt, dan diene de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst daar tegen op te komen. Naar mijn meening zal dit niet dikwijls noodig zijn. Vele der mij bekende maatschappijen beperken geenszins het onderzoek hunner candidaten tot die geneeskundigen, die niet weigeren aan hun verzoek tot opgave der doodsoorzaak te voldoen.

Ik onderschrijf den laatsten wensch van den heer LEYDESORFF, maar wil deze aldus lezen: onze maatschappij toone althans, dat zij de bezwaren van het grootste aantal harer leden weet te eerbiedigen.

Amsterdam, 20 Juni 1909.

L. C. VAN DER MEULEN.

HET DETERMINEEREN VAN INSECTEN.

Op bldz. 2050 van het *Tijdschrift*-nummer van heden maakt prof. VOSMAER een opmerking over het determineeren van insecten naar aanleiding van het stukje over *Stegomyia calopus* van het echtpaar VAN LOGHEM uit Medan. Dadelijk na de ontvangst van zeer fraaie gepraepareerde exemplaren, die de ontdekkers van dit mugje in Deli mij hadden toegezonden, heb ik ze aan prof. DE MEIJERE laten zien. Deze heeft ze als echte *S. calopus* herkend. Dezelfde dierkundige heeft de exemplaren van de tropische rattenvloo, *Hae-mopsylla cheopis*, die VAN LOGHEM in Deli gevonden heeft, gezien en juist gedetermineerd bevonden; eveneens was dit het geval met exemplaren van deze, voor de epidemiologie van pest zoo gewichtige, vlooi, die ik zelf bestemd had en die afkomstig waren van mus *rattus* aan boord van een stoomschip, uit Argentinië in Amsterdam aangekomen. Deze laatste vondst is ook door dr. OUDEMANS te Arnhem gecontrôleerd. Allicht heeft VAN LOGHEM in Medan

over zijn vondsten met den aldaar werkzamen zoöloog DE BUSSY gesproken, maar in elk geval zijn de overgezonden exemplaren juist benoemd geweest.
Amsterdam, 19 Juni 1909.

R. H. SALTET.

BRIEFWISSELING.

BESTRIJDING DER KWAKZALVERIJ.

Het dagelijksch bestuur der Vereeniging tegen de kwakzalverij zou gaarne beschikken over een groot aantal feiten, waaruit de schadelijkheid van de aanwending van kwakzalversmiddelen duidelijk blijkt, teneinde van dit feitenmateriaal te gelegener tijd gebruik te maken.

Het bestuur roept daartoe de medewerking in van alle in Nederland praktizeerende geneesheeren.

Wij hopen, dat aan deze oproeping in ruime mate zal worden voldaan. Om indruk te maken op het publiek zijn niet alleen leeringen, maar vooral ook voorbeelden noodig. De geneeskundigen, die in hun praktijk zoo vaak de droevige gevolgen der kwakzalverij van nabij aanschouwen, zijn de aangewezen personen om deze nuttige vereeniging in haar strijd bij te staan. Mededeelingen bovenbedoeld worden steeds gaarne ingewacht bij den secretaris der vereeniging, den heer E. J. ABRAHAMS, arts te Amsterdam.

Redactie.

BERICHTEN.

BUITENLAND

BERLIJN. — Nadeelige gevolgen der inenting. Het regeeringsverslag over de uitkomsten der inenting in Pruisen over 1907 vermeldt 11 sterfgevallen na eerste inenting, waarvan 6 in geenerlei verband stonden met de bewerking. Bij de 5 overige was de ongelukkige afloop noch aan de koepokstof, noch aan de wijze van uitvoering der inenting te wijten. Drie kinderen stierven aan huidgangreen rondom de koepokken, vermoedelijk ten gevolge van krabben. Eén kind stierf vijf weken na de inenting aan erysipelas; één stierf 7 weken na de inenting aan tuberculeuse hersenvliesontsteking; bij dit kind was ook erysipelas ontstaan, doch deze was genezen. Verder werden 27 gevallen van roos waargenomen, waarvan 10 in één school na de herinenting. Ook een aantal huidaandoeningen deden zich voor, waaronder in één plaats 4 gevallen van een op mazelen gelijkend uitslag, waarbij eenige stoornis van het algemeen welzijn, Voorts eczeem, prurigo, erytheem, en min of meer uitgebreide uitzaaiingen van de koepokken (21 gevallen in 11 plaatsen) of besmetting van anderen met enkele koepokken (*Deutsche med. Wochenschrift*).

BERLIJN. — Robert Koch-stichting. De stichting tot bestrijding